

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 227, 11 juni 2006
www.arbetarmakt.com
Arbetarmakt, svensk sektion av



Raul Blücher 1930–2006

Kamrat Raul Blücher är död! Det känns överkligt. För en dryg månad sedan talade jag med Raul på telefon. Han hade då kommit hem från en sex veckors vistelse på sjukhus efter en svår hjärtinfarkt. Han hade drabbats hårt och kunde inte förstå det eftersom han alltid använde apostlahästarna när han rörde sig i Malmö och alltid var noga med vad han åt. Förhållningsordern från läkaren var sträng: bara det allra nödvändigaste vad gäller ansträngningar. Han sade att han nog inte skulle kunna vara med på första maj.

När jag bläddrar i mobilens telefonbok för att ringa till andra kamrater och meddela den tråkiga nyheten, ser jag hans namn. Vi talade regelbundet i telefon med varandra och varje år i slutet av sommaren, när familjeband för mig till Skåne, var det självskrivet att jag och Raul skulle träffas. För det mesta var det Möllan (Möllevångstorget) som gällde. Men det kunde också hända att vi träffades på någon av alla serveringarna på Södra Förstadsgatan eller på något kafé av den typen där kulturradikala ungdomar träffas. Vi stod varandra nära och hade stort utbyte av våra kontakter. Det är därför med stor sorg jag skriver dessa minnesord.

Vi talade ibland om hans livshistoria och han berättade gärna. Han var född i Höganäs och kom tidigt att intressera sig för syndikalismen och blev medlem i Syndikalistiska ungdomsförbundet. Kring 1950 kom han till Stockholm och arbetade som volontär i SAC:s och ungdomsrörelsens lokaler på Sveavägen. Han hade bestämda minnen av den svenska trotskismens pionjärer i Revolutionära Socialistiska Partiet (RSP), som ibland använde syndikalisternas vidsynhet och frånvaro av den sekterism som präglade både socialdemokrater och stalinister för att framställa flygblad. Där fanns ett slags andningshål för en antistalinistisk vänster.

I och med syndikalismens närmast fullständiga upplösning kring västsidan i kalla kriget fjärrade sig Raul från den miljön. I stället försökte han under ett antal år vara aktiv på det lokala planet i socialdemokratiska partiet. I likhet med många andra som för länge sedan passerat studentåldern drogs han ändå med av den ungdomliga vänsterns framväxt under 1960-talet. Han blev då aktiv i Vänsterpartiet Kommunisterna i Värmland och under en mandatperiod riksdagsman för länet.

Han blev dock alltmer missnöjd med stalinismens fortsatt starka ställning i VPK och sökte sig under 1980-talet vidare i sin strävan att kämpa för arbetarklassens och socialismens intressen. I Arbetarmakts tidskrift *Marxistiskt Perspektiv* nr 8 finns en artikel av Raul där han berättar om sina erfarenheter av arbetet i riksdagen. Jag träffade honom första gången på ett sommarläger som Socialistiska Partiet arrangerade 1990. Vi blev genast goda vänner och kontakten kom sedan att fördjupas under de följande 15 åren.

När Socialistiska Partiets utveckling bort från den revolutionära socialismen och i vänstersocialistisk riktning blev alltmer påtaglig i och med stalinismens sammanbrott i Östeuropa och Sovjetunionen, bildade jag och en grupp andra kamrater Mot Strömmen-tendensen. Raul anslöt sig omedelbart och tendensen träffades bland annat en gång hemma hos honom och Margareta i Hässleholm.

Raul var trots alla sina andra förpliktelser en kamrat som alltid genomförde de uppgifter han tog på sig. Trots sin yrkesbana som journalist, var det dock inte ofta som han skrev politiska artiklar. En och annan återfinns i Arbetarmakts publikationer under åren sedan 1994. Där emot var han en social talang av format. Han flyttade under senare delen av 1990-talet till Malmö efter några både personligt och ekonomiskt mycket besvärliga år. I den mer livaktiga miljön i Malmö kom hans begåvning mer till sin rätt.

Han deltog alltid med stor entusiasm i våra försök att etablera Arbetarmakt och Revolution i Skåne. Unga kamrater som intresserade sig för Revolution kunde alltid lita på att Rauls lägenhet stod till förfogande för möten och studiecirkel. Han var känd i den skånska vänstern som vår kamrat och han hade vänner och bekanta bland såväl gamla stalinister, syndikalister och andra frihetliga som iranska kamrater. Han var något så sällsynt som både principfast i sitt fasthållande vid den revolutionära socialismen och fri från all snäv sekterism.

I samband med polisens angrepp på protesterna mot EU-toppmötet i Göteborg 2001 genomled Arbetarmakt en djupgående politisk konflikt. Några av de ursprungliga medlemmarna, som nu är organiserade i Socialistiskt Alternativ, uppträdde på ett för revolutionärer skandalöst sätt och brytningen blev ett faktum. Raul tvekade aldrig om vilken sida han stödde. För honom var det självklart att den uppfattning som drevs av majoriteten i Arbetarmakt var den rätta, även om han inte var förtjust i inre stridigheter.

Raul intresserade sig också mycket för hur det gick för våra kamrater i andra länder och följde gärna med i andra sektioners press. Han följde även i viss mån vad som hände i den danska vänstern och bedrev vid flera tillfällen propaganda i Danmark för Arbetarmakts räkning. Trots sin besvärliga ekonomi, blev Raul under sina sista år uppkopplad mot nätet och deltog på vår interna e-post-lista. Han var en uppmärksam iakttagare och skickade mig vid många tillfällen tidningsurklipp och kommentarer. Det gällde för det mesta politiska frågor, men vi hade även andra gemensamma intressen som teatern.

Raul blev efter flytten till Malmö intensivt verksam inom amatorteatern. Han medverkade i olika mer eller mindre tillfälliga konstellationer och spelade exempelvis i pjäser av Samuel Beckett. Vid några tillfällen hade han även mindre roller i pjäser på stadsteatern. Han blev också engagerad i experimentella filmprojekt. Det stod alldeles klart att teatern var ett intresse som Raul fått vänta länge med att realisera. I Malmö blev detta möjligt och han deltog med liv och lust. Jag har flera urklipp med recensioner där hans insats i någon pjäs omnämns med respekt och beundran.

Man kan inte säga att Raul egentligen blev gammal. Han blev äldre men inte gammal. Han kände sig inte alls hemma bland gamla människor som förlorat livslust och entusiasm. Det var ständigt bland aktiva människor han återfanns. Jag kan finna en viss tröst i att Raul gick bort efter bara en kortare tids sjukdom...

Det är med stor sorg som jag själv och andra kamrater i Arbetarmakt tar avsked av vår kamrat Raul. För min del blir det nu inget av med att träffa Raul i Malmö i början av augusti, vilket blivit något av en tradition. Inte

heller kommer Raul att delta vid Arbetarmakts konferens den 17 och 18 juni inför vår internationella organisations kongress i juli.

Farväl och frid över ditt minne, vän och kamrat! Dina insatser och din kamp för den revolutionära socialismen avbröts alltför tidigt men kommer att leva vidare i vår fortsatta kamp.

Per-Olof Mattsson

Begravningen äger rum på S:t Pauli mellersta kyrkogård, Malmö, den 16 juni, kl. 15.

Nationaldagen i Stockholm

Den svenska naziströrelsen tog på nationaldagen tillfället i akt och samlade sina krafter till en demonstration på Kungsholmen i Stockholm med utgångspunkt från Rålambshovsparken. Nazistgrupperingarna Svenska Motståndsrörelsen, Nationell Ungdom, Nationalsocialistisk Front och Info14 låg bakom evenemanget. I den demonstration man genomförde marscherade man i tysthet, och dolde i hög grad sitt verkliga budskap i utnyttjandet av det utrymme staten gett dem. Siffrorna på hur många man lyckades samla går isär beroende på källa, vissa säger 700. Nazisterna själva uppger med starkt självförtroende att de slagit tusenstreck. Oavsett det exakta antalet är det i sig ett nederlag att den nazistiska rörelsen tillåts ta gatorna i besittning.

Två initiativ till att mobilisera mot nazisterna skedde, båda utan polistillstånd. Totalt deltog ca 600. Det ena arrangerades av Nätverket mot Rasism på S:t Eriksplan. NMR lyckades samla omkring 300 till vad som utlystes som en fredlig promenad mot nazism. Många av de deltagande var unga människor som kommit för att visa sitt missnöje. På plats fanns olika vänsterorganisationer representerade. Förutom Revolution och Arbetarmakt märktes Rättvisepartiet Socialisterna, Socialistiska Partiet och SAC syndikalisterna. De större organisationerna som Ung Vänster och Vänsterpartiet, eller för den delen socialdemokratin och fackföreningsrörelsen, lyste med sin frånvaro. Efter inledande tal försökte samlingen röra sig mot Kungsholmen men blev stoppade av polisen efter bara några meter. Efter en halvlyckad manöver återsamlades efter mycket om och men till slut mellan 150 och 200 antifascister från den ursprungliga samlingen nära Fridhemsplan på Kungsholmen. Man lyckades ta sig ned till Norr Mälarstrand och häckla nazistmarschen på nära håll med slagord som "Nassesvin!" och "Inga fascister på våra gator!" då dessa lämnade sin samlingsplats. Detta tycks ha varit den största framgången under dagen. Positivt var även att många helgdagsflanörer, upprörda över nazisternas förpestande uppenbarelse, hakade på.

Det andra initiativet var det som anarkistiska Antifascistisk Aktion stod för. AFA hade utlyst en motdemonstration med det uttalade syftet att stoppa nazisternas demonstration. Man samlades på Kungsholms Torg, inte så långt från nazisterna som samlades vid samma tid. Även AFA:s mobilisering drog omkring 300 personer. Också här var majoriteten av de deltagande ungdomar, varav många oorganiserade från Stockholms förorter. Efter en uppsamling formerade sig en front bestående av AFA och Revolutionära Frontens aktivister som tog täten upp längs Scheelegatan med buller och bång. Då hade polisen redan meddelat att man skulle använda sig av PL19 för att stoppa och upplösa demonstrationen.

Smällare och rökfacklor satte färg på tillställningen – som dock fick ett abrupt slut efter omkring 5 minuters marsch. Direkt efter att ha svängt vid korsningen där Scheelegatan korsar Flemminggatan small det till. På en minut kom mellan 15 och 20 piketbilar och poliser från olika håll och kanter. De som stod i demonstrationens front försökte sig då på ett genombrytningsförsök som misslyckades. Istället blev de effektivt inträngda mellan två bankhus.

Polisen tog tillfället i akt och misshandlade flera unga antifascister. Batongslagen ven och folk knuffades över

varandra. En försvarslös kille blev godtyckligt utdragen ur den hoptryckta samlingen för att av en grupp poliser misshandlas helt öppet framför fotografierna med batongslag. Poliserna som övervakade den hopträngda massan fortsatte sedan i sedvanlig anda med att representera borgarstaten föredömligt. Unga antifascistiska kvinnor kallades bl.a. för "jävla hora" och fick även utstå enskilda polismäns tafsande – åtminstone en polisman passade på vid ett tillfälle och tog en kvinna på bröstet. Efter protest höjde han istället armbågen – den här gången riktad mot kvinnans hals!

Flera av de unga antifascisterna visade stort mod och solidaritet med varandra i denna trängda situation. Bland de infångade delade man på de vattenflaskor man förfogade över och hjälpte varandra så gott man kunde. Utanför på andra sidan polismuren, där mellan 50 och hundra antifascister som undgått instängningen befann sig, fortsatte protesterna. En grupp antifascister, bland annat en medlem i Revolution, hjälpte en kille som höll på att tillfångatas av två poliser enbart för att han stod för nära polisbilarna. Den dragkampen förlorade polisen.

Sammantaget kan man inte tala om en särskilt lyckad dag. Nazisterna lyckades genomföra sin demonstration och var därtill fler än antifascisterna. AFA:s demonstration, liksom NMR:s, visade trots allt återigen att antifascister kan mobilisera ungdomar som är trötta på nazisterna och vill göra något åt saken. Dessa ungdomar har nu flera gånger visat att de är beredda att kämpa och trotsa polisens förbud. AFA:s demonstration visade tyvärr också att organisationen inget lär av sina återupprepade misslyckanden.

AFA:s metod, att alltid oavsett omständigheterna tillgripa samma medel för att nå sitt mål, har återigen visat sig vara en återvändsgränd. NMR:s val av samlingspunkt, på S:t Eriksplan, med en bro mellan sig och Kungsholmen, kan förstås ifrågasättas. Då tycks AFA:s val av samlingsplats ha varit bättre. Men NMR lyckades i slutändan genom att dela upp sig och återsamlas på ett mer informellt sätt ändå komma tillräckligt nära nazisterna för att häckla dem ordentligt. AFA:s demonstration åstadkom förvisso att den nazistiska marschen, som skulle passera i samma korsning som AFA fastnade i, fick omdirigeras. Detta ledde till att den sammanlagda marschruten för nazisterna förkortades med några hundra meter. Men priset man betalade för detta, utöver att flera aktivister misshandlades greps 200 ungdomar i väntan på att bussas iväg utanför stadskärnan och där släppas av, var onekligen på tok för högt och lär inte ha stärkt moralen i någon större utsträckning. Den lilla vinsten framstår inte heller som något annat än en bonus. Polisen kunde lika gärna ha slagit till tidigare.

Vilken taktik är då att föreslå? Frågan om taktiken kan förstås variera från gång till gång. Det är delvis avhängigt frågan om hur många man lyckas samla och allmänna förutsättningar. Politiskt måste vi hålla fast vid viljan att konfrontera och stoppa nazisterna. "Ingen plattform" bör vara en enande paroll. Men detta kommer inte att vara en möjlighet att realisera om man inte kan mobilisera fler än några hundratal. När vi kan räkna oss i tusental kan vi bjuda betydligt bättre motstånd. Det kan då bli lättare att stoppa nazistmarscherna genom att t.ex. blockera de områden de planerar att ta i anspråk. Aktioner som syftar till att häckla dem kan också få ett större genomslag än i nuläget. Under nuvarande omständigheter är vi dock en lätt match för polisen, som för övrigt får alla tillgängliga statliga resurser för att kunna försvara nazisternas "demokratiska rättighet" att bygga sin terrorrörelse. I nuläget kan det därför vara bättre att ansöka om tillstånd för motdemonstrationer även om detta sker på ett större avstånd. Dessa kan utnyttjas för att maximera spridandet av ett klart politiskt budskap. Självklart kan sådana demonstrationer också försöka ta sig så nära fascisternas samlingar som möjligt. Men vi måste inte spela ut alla kort i varje giv och därmed blotta vår svaghet.

Hur kan vi då bli fler och på så vis öka våra möjligheter att verkligen sätta käppar i hjulet för nassarna? Dels

behövs ännu mer fokus på mobiliseringsarbete. Vi behöver en samordning av lokalt arbete i enlighet med ett perspektiv – en plan som syftar till att bygga antifascistiska grupper på skolor och i andra ungdomsmiljöer – liksom på arbetsplatserna. Politiskt bör de antifascistiska krafterna också koppla denna kampfråga till frågan om behovet av att samtidigt bekämpa nedskärningar och nyliberalism, och ytterst kapitalismen och imperialismen – det världssystem som ställer svenskar mot invandrare och göder fascisternas rörelse. Fascisterna kan rekrytera inte minst på grund av ett alltmer rasistiskt samhällsklimat – ett klimat som bl.a. gynnas av George Bushs ”krig mot terrorismen” med den islamofobi som detta ger upphov till. Ett klimat som gynnas av nedskärningar och arbetslöshet för många unga.

Det handlar även om att resa frågan om det hot som nazisterna faktiskt utgör mot den organiserade arbetarrörelsen. I Helsingborg, där fascisterna fått något av ett fäste, förekommer dödslistor mot lokala antifascister, regelbundet våld och även sådana angrepp som det som riktades mot Vänsterpartiets partilokal då den brandbombades för ett par år sedan. Detta är vad som händer om arbetarrörelsen står passiv! Med sådana argument borde det vara möjligt för oss att förklara för bredare skikt av arbetare och invandrare i förorterna om betydelsen av att stoppa naziströrelsen här och nu.

Detta är dock inte hela lösningen. Vi måste så klart vara tålmodiga och inse att det krävs mycket arbete för att vända en allmän inställning som börjat få fäste, en inställning som reducerar fascisternas uppenbarelse till ett problem för polisen. Men det krävs en aktiv, en konfronterande approach för att förändra detta! Det räcker till exempel inte med att klaga internt på olika e-postlistor på att Stockholms allmänvänster är dålig på att mobilisera. Officiella uppmaningar, och även krav på att agera, måste riktas mot organisationer som Vänsterpartiet och gentemot socialdemokratin – främst gentemot gräsrotterna men även gentemot ledningen.

Vi måste föra ut kampen i arbetarnas existerande organisationer. Det betyder att formulera krav både i förhållande till ledningen för de fackliga organisationerna på lokal, regional och nationell nivå och i förhållande till de politiska partierna som säger sig representera arbetarrörelsen. Om dessa organisationers ledningar verkligen står upp för våra intressen, vilket de ju gång efter annan säger sig göra, måste de visa detta i praktiken och agera. Passivitet inbjuder enbart till växande självförtroende för nazisterna. Vi vill inte vänta tills en ny facklig företrädare mördas av nazisterna! Minns Björn Söderberg, den facklige aktivisten som motsatte sig att en ledande nazist fick plats i den lokala fackklubbens ledning på hans arbetsplats. Han betalade med sitt liv. Det är dags att sätta stopp för dem nu! På samma sätt måste vi som är unga på våra skolor rikta uppmaningar till elevrådet och föra fram krav till ledningen för organisationer som Elevorganisationen att mobilisera för motaktioner. Vi måste självklart även vara beredda på att bedriva lokalt mobiliseringsarbete på egen hand. Men i argumentationen bör vi framhålla att nazism självklart är ett problem som i synnerhet rör elever. Det är oftast på skolor som nazister rekryterar och organiserar.

Revolution kommer att fortsätta delta i den antifascistiska rörelsen här i Stockholm och på andra orter där vi har resurser. Det antifascistiska arbetet kommer med all sannolikhet att vara av mycket stor vikt för en lång tid framöver. Vinden skall vändas. Gå med i kampen du också!

Revolution Stockholm

Vänstern och Irakfrågan:

3. Socialistiska Partiet (del 2)

Vi fortsätter och avslutar härmed vår serie med artiklar om den svenska vänstern och Irakfrågan. Under sommaren kommer hela serien att läggas upp som en pamflett i PDF-format på vår hemsida.

4. Antikrigsrörelsen

Den mäktigaste rörelsen som någonsin byggts mot ett koloniseringskrig kunde inte förhindra imperialisternas angrepp på Irak. Dess största svaghet låg i det egna ledarskapet, bestående av reformister och fackbyråkrater. Reformisternas och fackbyråkraternas roll i historien avgörs av deras position i produktionen. De tillhör nämligen ett speciellt, av kapitalisterna privilegierat och därför också kapitalisterna troget, skikt i samhället – arbetararistokratin.

På det sätt som de gjorde strax före första världskriget, när de efter år av pacifistiskt prat i den avgörande stunden plötsligt vände om och förrådade arbetarklassen genom att rösta för beviljandet av krigslån, dvs. i praktiken för kriget och arbetarnas masslakt, agerade de även strax före Irakkriget. Ledarna för de stora fackliga federationerna i både Storbritannien och USA lystrade – trots månader av pacifistiskt prat – snabbt och manade till en snabb seger för ”våra pojkar” när striden väl inleddes. Detta visade tydligt deras typiska dubbelnatur: uppenbara pacifister tills stridstrumpeterna ljuder, därefter, över en natt, de mest hårdnackade patrioter. De fackliga vänsterledarna och påstått militanta fackfederationerna i Storbritannien, Frankrike, Italien och Spanien gjorde heller inte några allvarliga försök att mana till mer än symboliska strejker mot kriget (15 minuter, två timmar, i bästa fall en dag). Ledarna för koalitionen mot kriget, som Stoppa kriget i Storbritannien, hävdade att det var för tidigt att bygga lokala råd av fackliga aktivister och antikrigsaktivister för att mobilisera för allomfattande strejkaktioner, generalstrejker etc.

På grund av allt detta kunde arbetarklassens massiva styrka i produktionen aldrig riktigt användas i massomfattande strejkaktioner och militanta blockader. Reformisterna, fackbyråkraterna och antikrigsrörelsens ledare förrådade arbetarna och möjliggjorde kriget. Det var inget litet eller försumbart nederlag och det kräver säkert en förklaring. Vad anser då SP om allt detta?

I artikeln ”Rövarkriget kan börja”, *Internationalen* 12/03 läser vi:

”Men inget får för den skull hindra den världsomspännande antikrigsrörelsen att fortsätta sina massprotester. Inget får hindra den internationella fackföreningsrörelsen att gå ut i nya aktioner. Ingenting får hindra oss att tillsammans visa vår avsky mot de verkligt ansvariga för detta krig. Det är dom som är isolerade, det är vi som är starka.”

Och i ”Nästa krigs- och dödslektion”, i nummer 16/03 från 15 april 2003:

”Detta scenario kunde förutses. Miljoner antikrigsmotståndare såg i förlängningen vad kriget mot Irak kunde innebära. Deras farhågor bekräftas nu och det finns all anledning för antikrigsrörelsen nationellt och internationellt att rätta på ryggen och vara stolta över sina insatser. Den kraft som denna rörelse visat under de senaste månaderna lär behövas igen.”

I nummer 17/03 skriver Gilbert Achcar i ”Brev till en lätt deprimerad krigsmotståndare”:

”Allt eftersom Washington kör fast i ett land som inte undgår världens vakande ögon – till skillnad från Afghanistan, idag mer kaotiskt än någonsin – kommer den globala antikrigsrörelsen att kunna nå nya höjder.”

Achcars artikel nämner dessutom inte en enda gång varken reformisterna eller fackbyråkratin. Vi ser att hela det kolossala förräderiet och nederlaget har passerat SP obemärkt. Ledarna för antikrigsrörelsen förrådade arbetarklassen. Ändå skriver *Internationalen* att rörelsen har visat kraft. Var och hur? Antikrigsrörelsen misslyckades med sin uppgift trots en militant och stark uppslutning av arbetare och arbetarungdomen. Vari ser SP här rörelsens kraft? Tvärtom var det arbetarklassen som visade sin kraft och vilja att stoppa kriget men antikrigsrörelsen kunde inte omvandla denna överväldigande styrka till en seger tack vare sin ruttna ledning. Att SP inte förstår detta är grunden till deras nuvarande agerande i antikrigsrörelsen.

Eftersom man inte märkte att något var fel försökte man heller inte hitta var felet låg och fortsatte följaktligen att uppmana människor till en organisering kring den gamla antikrigsrörelsen.

I den redan citerade artikeln "Krigstillståndet måste brytas", från augusti 2005 dvs. två och ett halvt år efter att den gamla antikrigsrörelsen blivit bankrutt (!), frågar man sig: "Nästa fråga är, hur antikrigsrörelsen i Sverige och västvärlden ska kunna få fäste igen ..."

Bra, även om frågan är mycket försenad kanske vi äntligen får ett värdefullt svar. Men efter att ha ställt frågan går man till verket att jämställa det väpnade irakiska motståndet med de imperialistiska ockupanterna, som vi har sett i stycket om motståndet, och drar av detta följande slutsats:

"Om denna höst ska användas till att bygga opinion för massiva internationella demonstrationer i februari eller mars nästa år, på treårsdagen av invasionen, så kan det därför bara ske runt de enkla kraven att USA och västallierade, den svenska truppen i Afghanistan inrättad, omedelbart och villkorslöst avbryter sina ockupationer."

Med andra ord, efter att man har konstaterat att antikrigsrörelsen har förlorat fäste blir svaret på problemet att vi får inte ändra på någonting och måste fortsätta på den gamla vägen. Det betyder också att inget stöd för motståndet får förekomma från antikrigsrörelsens sida. Detta är helt i linje med SP:s agerande i t.ex. Uppsala Fredskoalition. Där har SP konsekvent motsatt sig försök från Arbetarmakt och Revolution att ombilda koalitionen till en organisation baserad på enskilt medlemskap och stöd till det väpnade motståndet i Irak. I det senare fallet har man argumenterat att ett stöd till motståndet hotar koalitionens bredd på så sätt att pacifister kunde känna sig tvingade att lämna koalitionen, att vår paroll är "för allmänt hållen" och att man istället stödjer att en separat Irakkommitté bildas. (Dock understödde SP sedan inte Arbetarmakts och Revolutions försök att grunda en sådan kommitté i Uppsala). Detta är ett exempel på hur den praktiska tillämpningen av politiken från Internationalens sidor ser ut: inga förändringar i antikrigsrörelsen trots dess uppenbara brister, samt det rigida separerandet av vad man tycker internt, "i partiet" och vilken linje man tycker det är "realistiskt" att kämpa för i enhetsfronter och koalitioner.

Det finns i huvudsak tre starka argument för att bygga en ny antikrigsrörelse.

Arbetarklassen och massorna i stort har lämnat den gamla antikrigsrörelsen. Att påstå att rörelsen har en bredd skulle vara falskt, i synnerhet i Sverige. Tittar man t.ex. på Nätverket mot krig så ser man att den består av ett flertal organisationer, däribland sådana så stora som Vänsterpartiet och SSU. Men deras medverkan i själva nätverket är försumbar. De som från dessa och liknande organisationer verkligen medverkar i antikrigsarbetet, i mobiliseringen och spridandet av propaganda kan i verkligheten räknas på ena handens fingrar. Jämfört med antalet människor som röstar och sympatiserar med Vänsterpartiet, SSU och många andra organisationer i nätverket så är antalet som kommer till antikrigsdemonstrationer också försvinnande liten.

Bredden hos Nätverket mot krig är därför falsk, och existerar bara på papperet. Att ha många organisationsnamn på affischer och hemsidor gör inget levande nätverk. Och samma sak gäller många andra nätverk i landet. Många av de organisationer som utgör t.ex. Uppsala Fredskoalition brukade inte ens visa sig på koalitionens årsmöte eller på antikrigsdemonstrationerna. När Nätverket stoppa USA:s krig i Göteborg anordnade sitt stormöte i februari förra året så dök det upp representanter från sex eller sju av de organisationer som utgör nätverket, trots det faktum att nätverket består av ett 30-tal olika organisationer. Från dessa exempel kan man bara dra slutsatsen att det inte finns någon bredd att försvara hos det gamla antikrigsrörelsen och att de olika organisationerna som utgör rörelsen nu antingen inte vill eller inte

orkar kämpa mot ockupationen. Det är det första argumentet.

Under tre år av imperialistisk ockupation av Irak har den gamla nätverksbaserade antikrigsrörelsen misslyckats med att vinna tillbaka arbetarnas förtroende. Antalet demonstranter har bara dalat och propagandaarbetet som riktades mot massorna har verkligen varit minimalt i förhållande till rörelsens skenbara omfattning. Detta är en följd av antikrigsrörelsens felaktiga organisering i form av nätverk som i sin tur har olika politiska organisationer som medlemmar. Denna organiseringsform motarbetar direkt rörelsens omedelbara och viktigaste uppgift – att åter vinna arbetarklassen för kampen mot ockupationen. Vill en arbetare gå med i ett antikrigsnätverk idag så måste denne först gå med i en politisk organisation som tillhör nätverket, eller med andra ord fullständigt acceptera den organisationens politik, och sedan dessutom kämpa inom den valda organisationen för att bli placerad i antikrigsarbetet. Detta har under de sista tre åren visat sig vara ett verklig hinder för alla de arbetare som vill engagera sig i antikrigsrörelsen men fortfarande inte är redo att acceptera någon enskild vänsterorganisationers hela politik. Det borde alltså vara tvärtom – arbetarna borde först vinnas runt enskilda frågor, i detta fall runt kampen mot ockupationen, gå med i antikrigsrörelsen som enskilda individer, för att sedan kunna radikaliserats ytterligare genom sitt praktiska engagemang i rörelsen och genom en vidare exponering för vänsterns politik. Det är det andra argumentet.

Vidare, det ligger i arbetarklassens objektiva intresse att den väpnade kamp som irakierna för mot ockupationen blir segerrik. Har man förstått detta, måste man ge sitt stöd till denna kamp oavsett vem som står i kampens ledning. Borde man förklara detta faktum för arbetarklassen? Det borde man utan tvekan göra. Och vem kommer att göra det? Inte den gamla nätverksbaserade antikrigsrörelsen eftersom den inte stöder själva kampen. Därför behövs det en antikrigsrörelse som stöder motståndet. Detta är det tredje argumentet.

5. De irakiska valen

Under mitten av 2004 ökade det irakiska folkets motstånd mot den imperialistiska ockupationen kraftigt i styrka. Efter nederlaget för de imperialistiska trupperna i Falluja under våren började också det shiitiska motståndet vakna upp och solidariserade sig genast med de sunnitiska kämpar som försvarade Falluja. Situationen på marken blev därmed outhärdlig för ockupanterna och de tvingades ta till andra medel än de militära för att lugna upproret. De bestämde sig att organisera mycket begränsade val med syftet att först och främst lugna den shiitiska delen av befolkningen och därmed sätta stopp för Moqtadar al-Sadrs Mahdi-armén. Det andra syftet med valet var att effektivt splittra irakierna efter religiösa och etniska gränser och utplåna solidariteten mellan Mahdi-armén och Falluja. Storayatollan Ali Sistani, de irakiska shiiternas mest inflytelserike religiöse ledare, gav också sitt stöd till valet därför att han kände sig hotad av Sadr-rörelsens ökande tillväxt. Så även om valet från början var helt framtvingat från det irakiska folkets sida, var det inte desto mindre ett redskap i ockupationens händer mot folket. De avgjorde bara vilket imperialistvänligt irakiskt parti som ska ha äran att tjäna ockupanterna.

Så här skriver SP i artikeln "Valet i Irak: Operation Ballot Storm" i *Internationalen* 2/05:

"De grupper som försöker stoppa valet med vapenmakt begår ett stort misstag. En bojkott kan visserligen, som vid presidentomröstningen 2002 i Pakistan, innebära en seger gentemot USA-ockupationen, men en framtvingad bojkott tjänar inte detta syfte. Bojkott är en massaktion. Den kan inte tvingas igenom av en hög beväpnade vildhjärnar. Våld som sätts in mot valet kommer att tjäna USA-ockupationen.

Ett 'framgångsrikt' val kommer inte att betyda nederlag för motståndet. Hur fritt och korrekt Irakvalet än sköts kommer det ändå att förbli en bluff. En fars. USA-imperialismen är specialist på att genomföra sådana

farsartade val.”

”Och Vietnam kan tjäna till ledning för det irakiska motståndet, åtminstone vad gäller bluffval. Där ignorerade motståndsrörelsen i hög grad valen. Varje valfars som genomfördes i Vietnam utan enorma attacker från motståndet utropades som en strålände trotshandling från befolkningens sida och hälsades som en ’avgörande vändpunkt’. Kommunistgerillan avslöjade farsen i sin propaganda och fortsatte att kämpa som om ingen ’avgörande vändpunkt’ hade inträffat. Vilken den inte heller hade.”

Felet som SP begår är följande: det är omöjligt att här i detta fall jämföra det irakiska motståndet med den vietnamesiska motståndsrörelsen FNL och det på grund av ett ytterst viktigt faktum. Det irakiska motståndet är nämligen politiskt och organisatoriskt mycket splittrat. Det har därför ingen möjlighet i början av 2005, att avslöja valet som en fars genom sin propaganda. En rörelse som inte kan ena sig kring en plattform på det nationella planet kan heller inte producera enhetlig och effektiv propaganda. Därför är den väpnade attacken på valet dvs. på vallokaler, valobservatörer, valfunktionärer och de trupper som skyddar valet den enda effektiva taktiken som det irakiska motståndet kan använda sig av i nuläget. Att attackera den röstande befolkningen är självklart skadligt bara för motståndet självt, men sådana attacker förekommer heller inte i någon märkbar utsträckning.

Detta är, hur som helst, ett mindre misstag som SP begår beträffande frågan om den mest lämpliga taktiken som de irakiska kämparna borde använda sig av för att bemöta den imperialistiska valfarsen och är dessutom ett vittnesmål om SP:s negativa inställning beträffande dessa motståndskämpar. Det misstag som de begår när det gäller att avgöra valets karaktär är mycket allvarligare. Först skriver man i *Internationalen* med all rätta att ”valet saknar all legitimitet”, att ”syftet är bara ... att installera en regim som i allt väsentligt garanterar total underkastelse under den amerikanska imperialismen” och att ”valet äger rum i ett land där ingen yttrandefrihet eller ... demokratiska rättigheter ... existerar” (artikeln ”Amerikansk frihet”, nummer 4/05).

Och sedan, efter att man skrivit på detta sätt, öppnar man sin tidning på flera ställen till den redan ovan nämnde Gilbert Achcar som skriver i fullständigt motsatta ordalag om valets karaktär:

”Bortsett från detta har det stått klart hela tiden att den mest fruktbara strategin vad gäller opposition mot ockupationen är den som Sistani står för, och att alla försök att köra valet i sank och i förväg frångå den legitimitet, enbart spelar USA-ockupanterna i händerna.” (Bakom valet i Irak, *Internationalen* 24.1.05)

Efter detta får läsaren förgäves försöka hitta ett enda argument hos Achcar som skulle kunna styrka dessa påståenden – det finns inga. Det är märkligt nog Achcar, som annars ogenerat hatar islamistisk fundamentalism när denna fundamentalism kämpar mot imperialismen, stöder nu plötsligt samma islamistiska fundamentalism i form av storayatollan Sistani när den ställer sig i imperialismens tjänst.

Det är sant att irakierna själva demonstrerade för att framtvinga valet under 2004 och att idén om valet hade ett brett stöd hos dem, men irakiernas vision om valet var någonting helt annat än vad USA hade tänkt sig att genomföra. Medan de irakiska massorna troligen tänkte sig, tack vare de irakiska borgarnas och småborgarnas inflytande, valet som borgerligt demokratiskt med syftet att välja en regering som skulle kasta ut ockupanterna, förberedde ockupanterna ett val där ingen allvarlig fiende till ockupationen kunde ställa upp samtidigt som de med våld på det mest brutala sättet utplånade och avrättade alla motståndare som kunde hota dem. Hur kan ett sådant val vara legitimt för de irakiska massorna – det kan Achcar inte svara på. Sedan fortsätter han:

”De som är mest aktiva när det gäller att stoppa valet är egentligen inte intresserade av det faktum att det

kommer att hållas under pågående ockupation. När allt kommer omkring är ju avkolonialiseringens historia full av exempel på val och folkomröstningar som hållits under ockupation och som inneburit viktiga framsteg på väg mot oberoende och tillbakadragandet av utländska arméer. Palestinierna har i många år kämpat för rätten att hålla val under israelisk ockupation.”

Men hur kan detta säga någonting om det irakiska valet? Att det finns exempel på progressiva val betyder inte på förhand att det irakiska valet i januari 2005 är progressivt, dvs. att det kommer att tjäna arbetarklassens och de koloniserade folkens intressen gentemot imperialismen.

Å andra sidan kunde alla under det sista året övertyga sig om att det irakiska valet den 31 januari 2005 inte var något annat än grovt reaktionärt. Det ledde till att en islamistisk, imperialistvänlig marionettregering kunde väljas. Sistani, antiimperialist i ord och imperialistisk hantlangare i handling, vann en politisk seger som verkade förlamande på Sadr Mahdi-armé och alla andra antiimperialistiska yttringar bland shia-befolkningen, både borgarna och arbetarklassen. Denna förlamning visade sig speciellt tydligt de senaste månaderna under de utrensningar och massmord som USA-organiserade döds-skvadroner genomförde i Bagdad och andra delar av landet. I stället för att organisera försvar av de sunnidominerade stadsdelarna, förblev Mahdi-armén orörlig och tittrade på medan högermiliserna uppbackade av USA och, som Achcar skulle säga det, ”den legitimt valda irakiska regeringen” avrättade befolkningen.

Men, valets genomförande blev en imperialistisk seger framför allt utanför Irak. Under den oerhört hårdiga propagandan från de imperialistiska medierna fick nu världens arbetarklass ett intryck av att irakierna legitimt har valt sin egen regering, som dessutom på intet sätt motsätter sig ockupationen. Nu kan varje arbetare fråga sig – Vad tjänar det irakiska motståndet till?, Vad är poängen med antikrigsrörelsen?, Varför organisera sig överhuvudtaget i antikrigsrörelsen om nu irakierna själva valt att leva under ockupationen?, osv.

Visst, det är sant att *Internationalen* strax efter Achcars artikel också publicerade en kritik av artikeln från Alex Callinicos sida, men eftersom Callinicos inte tillhörde Fjärde Internationalen utan det brittiska opportunistiska Socialist Workers Party blir förvirringen bland Internationalens läsare bara värre. Vem ska man nu tro på – Achcar som tillhör SP:s internationella organisation eller Callinicos, och varför finns det inget ställningstagande beträffande dessa ytterst viktiga artiklar från SP:s sida?

Till slut skriver man så här i januari 2006:

”Om dessa val [alla val i Irak fram tills nu] kan man säga många saker. Man kan ha kritiska synpunkter på val under ockupation, på säkerheten, på möjligheten att veta vad och vem man egentligen röstar på, på att människorna röstar efter etniska och religiösa indelningar (kanske tydligast i kurdiska Irak där rösterna till och med delades på hälften mellan de två rivaliserande kurdiska klanpartierna PUK och KDP). Ändå bör vi inte se ner på den genuina glädje över att överhuvudtaget få rösta som många irakier upplever.” (Ledare, *Internationalen*, 18.1.06.)

Dessa ord visar tydligt vilken förvandling SP har undergått under året 2005. Från det att man i början av 2005 klart har konstaterat att ”valet saknar all legitimitet” och att ”syftet är bara ... att installera en regim som i allt väsentligt garanterar total underkastelse under den amerikanska imperialismen” till att man i början av 2006 slår fast att: ”Man kan ha kritiska synpunkter på val under ockupation, på säkerheten, på möjligheten att veta vad och vem man egentligen röstar på”, o.s.v. Observera att nyckelordet här är ”kan”. Förr tyckte man på ett visst sätt och nu ”kan” man tycka precis vad man vill, som om det inte spelar någon roll vilket budskap man vill föra till arbetarklassen. Detta är följden å ena sidan av att man låtit Achcar obehindrat sprida sin borgerliga propaganda på Internationalens sidor, och å andra sidan av att man

ständigt befunnit sig under de imperialistiska mediernas tryck. Sådana politiska processer är ingenting nytt, historien är tyvärr rik på likartade exemplar. Saknar man en egen marxistisk politik och program kommer tomrummet oundvikligen att fyllas med det borgerliga skräpet.

Den sista meningen i citatet förtjänar minst sagt också kritik. Är det verkligen allt man kan säga, även i det fall att irakierna verkligen upplever en genuin glädje för att de "överhuvudtaget" fick rösta, vilket är mycket tveksamt? Borde det inte vara en uppgift för alla som vill försvara arbetarklassens intressen att för den irakiska arbetarklassen förklara att de har fel, att de blev missleda från sina egna borgares sida och att valen inte var någon seger för arbetarklassen utan en seger för imperialisterna och deras inhemska kollaboratörer? Det är sant, vi borde inte se ner på massornas okunnighet och politiska efterblivenhet, men vi måste samtidigt göra allt för att ihärdigt och hela tiden på nytt förklara för massorna den verkliga situation de befinner sig i och hur man kan ta sig ut ur den på bästa möjliga sätt.

Från vår kritik över SP:s Irakpolitik måste vi dra slutsatsen att SP:s skribenter och teoretiker har på ett slående sätt komplett misslyckats med denna, för kommunister, viktigaste uppgift. Det sista exemplet illustrerar blott detta faktum.

VM i fotboll: personliga reflektioner

Nu är det dags igen för ett fotbolls-VM. Det mesta blir väl som det brukar vara. Många av experterna i studion får en att fälla kommentarer som inte passar i tryck. Chauvinismen flödar i takt med all öl som suppotrarna dricker. Flaggor och nationalsånger förekommer i en omfattning som tack och lov inte tillhör det vardagliga. ICA pryder sina plastpåsar med blått och gult och texten "Heja Sverige". Övriga teveprogram – och en hel del annan verksamhet – får gå på sparlåga under en hel månad.

I Sveriges första match – mot Trinidad Tobago – händer det vanliga. Sverige har redan vunnit innan matchen börjat. Den dryge Johann Mjällby förklarar innan spelet börjar att kolonialslavarnas ättlingar från det lilla landet i Västindien inte har en chans. Han påstår att det är "ett kasst lag". Inte desto mindre lyckas västindierna hålla nollan gentemot "de våra". Ingen av hjältarna – Henke, Zlatan, Ljungberg och de andra – lyckas dock få in bollen i rätt mål.

Redan innan matchen är slut – när det oavgjorda resultatet börjar framstå som sannolikt – börjar jakten efter förklaringar. Ena stunden är det nog Anders Svenssons fel, i nästa stund har Trinidad Tobago en osedvanligt skicklig målvakt i Hislop. Efter matchen talas det om halv skandal. Ingen vågar säga det, men desto fler tänker nog i linje med det underförstådda budskapet i tevestudion: hur kan "vi" som är så framstående undgå att vinna över det där lilla skitlandet någonstans långt borta.

Jag tycker fotboll är ett spännande och i vissa stunder vackert och fantastiskt spel. Det är kollektivets spel, till skillnad från mycket annan idrott. Utan att vara någon riktig idrottsentusiast, brukar jag se en del matcher i samband med större mästerskap. Men jag blir alltid lika irriterad över alla idiotier och plattityder som uttalas före och efter i studion. Ibland kan dem inte ens hålla sig under själva matchen. Jag behöver naturligtvis inte lyssna på allt men det är svårt att slippa allt om man vill se matcherna.

Men det mest plågsamma är att de allra flesta man talar med – många av dem även socialister och aktivister i vänstern – förutsätter att man såsom infödd och medborgare i det som kallas Sverige alltid ska hålla på det svenska laget. Om man är socialist borde man inte resonera på det sättet.

Det må vara en överdrift att överföra Lenins resonemang om att det egna landets nederlag är det mindre onda i krig mellan imperialistiska stater till fotbolls-VM. Men något ligger det i det...

Däremot tänker jag alltid förbehålla mig rätten att hålla på vilket lag jag vill. Jag vill också kunna förhålla mig distanserat till alla lag och enbart uppskatta bra och sympatiskt spel. Det jag absolut vägrar är att bli inräknad i det miljonhövdade "vi" som spelar när det svenska laget spelar. Bara för att det rör sig om idrott, kan vi som socialister inte släppa vårt avståndstagande från nationalism och chauvinism.

Vi ska inte överdriva dess betydelse, men faktum är att idrotten och kanske fotbollen främst av alla idrottsgrenar är en del i stärkandet av den borgerliga nationens och statens ideologi. Även när vi njuter av god fotboll och spelglädje vill dem tvinga oss att delta i uppdelningen av människor i olika nationaliteter.

POM